

Arrest

nr. 154 742 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X
                      5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen diene op 5 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 4 mei 2012 diene de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 7 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan

uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
Voorwaarden tot onvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.5. Op 7 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché Jan Saliën gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Sloveënie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum;”

1.6. Op 7 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché Jan Saliën, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum;”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel verwoorden de verzoekende partijen als volgt *“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging”*.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, menen de verzoekende partijen dat de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is, dat de verwerende partij er zich toe beperkt in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dat zij niet akkoord kunnen gaan met een dergelijke stereotiepe afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn, dat er geen enkele afdoende motivering is waarom de verwerende partij de aanvraag niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren, dat om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen de medische toestand een zekere ernst dient te vertonen, dat meer bepaald vereist is dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen, dat er niet vereist is dat de ziekte levensbedreigend is, dat kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, dat de Raad van State hieraan toevoegt *“ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle”*. De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij bovendien dient na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken, dat indien blijkt dat dit niet onderzocht is, er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals *in casu* aan de orde is. De verzoekende partijen stellen vast dat de verwerende partij het spel niet eerlijk speelt, dat artikel 9ter, §1 uit twee delen bestaat, namelijk het lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Zij vragen zich af of de verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, dat de verwerende partij er zich blijkbaar gemakkelijk vanaf maakt door enkel te stellen dat de ziekte van de tweede verzoekende partij volgens het medisch dossier, geen reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit, dat zij zich terecht de vraag stellen 'waarom', dat ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld geen verheldering brengt, dat de arts-attaché in zijn schrijven enkel stelt dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, dat ook in het schrijven van de arts-attaché niet wordt uitgelegd 'waarom', dat zij aldus terecht vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan, dat de motieven, zijnde het 'waarom', in de beslissing dienen te worden veruitwendigd, dat zij een medisch attest hebben voorgelegd en de aandoening in de bijhorende aanvraag uitvoerig hebben beschreven, dat de uiterst beperkte motivering indruist tegen het principe dat de motivering van de beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan, dat *in casu* deze beslissing voor hen zeer verstrekkende gevolgen heeft daar deze oordeelt over hun verblijf.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat zij er al op wezen dat de verwerende partij het spel niet eerlijk speelt, dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing juridisch wenst te motiveren met de verwijzing naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van de tweede verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend, dat zelfs indien zij

dit nog zouden kunnen volgen, *quod non*, dan nog gaat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet verder. Zij wijzen er op dat er ook nog moet gekeken worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in hun land van herkomst en stellen vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling terwijl in de aanvraag uitgebreid werd gemotiveerd dat de behandeling die de tweede verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien het land met een tekort aan geneesmiddelen zit. De verzoekende partijen wijzen er op dat artikel 9, §1 *iuncto* §4 van de vreemdelingenwet stelt dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan in de ontvankelijkheidsfase, dat indien de tweede verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in de aanvraag hebben opgeworpen, zij uiteraard wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Zij verduidelijken dat heden hier ten lande de aandoening niet meer levensbedreigend is gezien de tweede verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen, doch dat de vraag zich stelt of zij deze toegang zullen hebben in hun thuisland, dat dit niet aan de orde is. Zij menen dat de Dienst Vreemdelingenzaken tevens dient te motiveren, indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren, of de tweede verzoekende partij een levensbedreigende aandoening heeft en of dit op heden verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft, volgens de verzoekende partijen, nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst tot de nodige medicijnen of indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, besluiten de verzoekende partijen dat gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg, deze summiere motivering niet evenredig is met het belang ervan, dat de beslissing voor de verzoekende partijen heel verstrekkende gevolgen heeft gezien hun verblijf ervan afhangt.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel van de vreemdelingenwet een actuele noodzaak vereist die het toekennen van een verblijfsrecht om medische redenen verantwoordt. Dit volgt niet enkel uit uitzonderingskarakter van die bepaling als ratio legis, maar tevens uit de bewoordingen ervan:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn even of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde

De wet voorziet in een bescherming tegen een aanwezige dreiging op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn en stelt duidelijk een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, voorop.

De wetgever gaf in de voorbereidende werken van die bepaling uitdrukkelijk aan dat het reëel risico zoals voorzien in het eerste lid van §1 dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, waar bij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het belang vermelden dat de wetgever aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht met betrekking tot de beoordeling, laat niet toe te besluiten dat het bestuur geen oog zou hebben voor de concrete omstandigheden van de zaak en houdt niet in dat een voorwaarde aan de wet zou worden toegevoegd.

Het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is niet louter afhankelijk van het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst, maar ook van de aard en de ernst en de aard van pathologie. Een andere interpretatie zou ingaan tegen de ratio legis van de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals vastgesteld in artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, kan artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet toepassing vinden zonder dat wordt overgegaan tot overwegingen inzake de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Hiervoor dient gewezen te worden op de rechtspraak van de Raad, die mutatis mutandis van toepassing is:

“Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker — bij gebreke aan de vereiste ernst - kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan

verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende te worden gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf.

De Raad oordeelt dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten." (RvV 19 november 2012, nr. 91.685)

Aangezien de aandoening geen direct gevaar bleek in te houden voor het leven, diende er ook niet ingegaan te worden op de gevolgen voor de aandoeningen in geval van terugkeer naar het herkomstland.

Gelet op de genoemde elementen laat het betoog van verzoekende partij niet toe te besluiten dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat er geen ziekte aanwezig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat die vaststelling relevant is voor de beoordeling van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Die vaststellingen zijn, gelet op de inhoud van de voorbereidende werken, eveneens relevant bij de beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In het arrest *N. v. the United Kingdom*¹ wordt de draagwijdte of het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM nergens als zodanig gekoppeld aan elke ernstige, natuurlijke ontstane fysieke of mentale ziekte, die lijden, pijn en een vermindering van de levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of tegen een aanzienlijke kost.

In artikel §45 van het desbetreffende arrest stelt het Hof:

Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above,

concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voegt die opmerking toe aan een paragraaf waarbij de daarin omschreven principes die voortvloeien uit de hoge drempel overeenkomstig het arrest *D. v. the United Kingdom*, worden samengevat (§§42- 45). Het Hof verwijst naar die principes met de bewoordingen 'the same principles'.

In §43 stelt het Hof dat, hoewel niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden. (*EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43*).

De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tót gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, volstaat volgens het Hof immers niet om tót een onmenselijke of vernederende behandeling te leiden.

Telkens het Hof vaststelt dat sprake is van een "ernstige ziekte", gaat zij bovendien over tót de vaststelling of er tevens sprake is van een vergevorderd stadium of van een

kritieke gezondheidstoestand. Bij de beslechting van de zaak *N. v. the United Kingdom* besloot het Hof finaal in § 51 van het arrest, met verwijzing naar het door haar gegeven overzicht, dat die zaak zich niet onderscheidde van de gevallen die in de §§ 36-41 worden omschreven, en waarbij het

Hof telkens vaststelde, dat, hoewel sprake was van een ziekte, de ziekte zich nog niet in het vergevorderd stadium bevond zoals in de zaak *D. v. the United Kingdom*.

In het genoemde overzicht verwijst het Hof allereerst naar het referentie-arrest *D. v. the United Kingdom* en wijst op het feit dat sinds dat arrest nooit meer tót een schending van artikel 3 EVRM heeft kunnen besluiten, in de context waarbij een ernstig zieke vreemdeling werd onderworpen aan een verwijderingsmaatregel. Het Hof verwijst tevens naar het de zaak *B.B. v. France*, waarin eveneens werd vastgesteld dat een verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling aanleiding zou geven tót de

schending van artikel 3 EVRM. Het Hof omschreef de omstandigheden die daartoe aanleiding gaven als het feit dat de verzoeker een aids- patiënt was, die zich een vergevorderde stadium van de ziekte bevond, die evenwel was gestabiliseerd onder invloed van de antivirale middelen, waarvan met voldoende zekerheid kon worden vastgesteld dat die voor hem niet toegankelijk zouden zijn in de Democratische Republiek Congo. Gezien hij zou worden geplaatst in een situatie waarin hij zonder enige bijstand van familie zou worden geconfronteerd met zijn naderend einde, oordeelde het of dat het voor hem waarschijnlijk onmogelijk zou zijn om de menselijke waardigheid ter behouden. De zaak werd van de rol geschrapt voordat de zaak kon worden onderzocht, nadat de Franse autoriteiten verzekerden dat hij niet zou worden gerepatriëerd.

Vervolgens verwees het Hof naar het arrest *Karara c. Finland* (Commissie Mensenrechten, 29 mei 1998, 40900/98) en stelt hierbij zelf dat in die zaak, de verzoeker, van Ugandese nationaliteit, HIV-positief was en in Finland behandeld werd sinds 1992, maar dat dit geval zich onderscheidde van *D. v. the United Kingdom* en *B.B. c. France*, omwille van het feit dat de verzoeker zich nog niet in een dermate vergevorderd stadium van de ziekte bevond dat zijn uitwijzing een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken (EHRM, *N. v. the United Kingdom*, n° 26565/05, 26 mei 2008, §36).²

Verder haalt het Hof het arrest *Bensaid c. Royaume-Uni* aan. In die zaak wordt in dezelfde zin geoordeeld dat hoewel het Hof erkende dat de ziekte van de verzoeker "ernstig" is, dit op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vast te stellen gelet op het feit dat de hoge drempel zoals die werd vastgesteld bij *D. v. the United Kingdom*, en waarbij de ziekte zich reeds in het terminaal stadium bevond, niet wordt gehaald.

Het Hof geeft in concrete bewoordingen ook aan aandacht te hebben voor het feit dat een levensbedreigende of kritieke toestand eveneens het gevolg kan zijn van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst. Het Hof ging tot deze overweging over in de context waarbij vreemdelingen die dreigden te worden verwijderd gediagnostiseerd waren met aids, en hadden aangetoond dat hun stabiele gezondheidstoestand het gevolg was van de antivirale middelen die voor hen in hun gastland beschikbaar waren gesteld. In die omstandigheden stelde het Hof dat, gezien een adequate behandeling beschikbaar was in hun land van herkomst, er geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden. (zie: *Ameghigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 Duni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, *Henao against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. (zie in die zin ooks *RW nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012*; *RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012*; *RvV nr. 73.999 d.d. 27.01.2012*; *RvV nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012*; *RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012*)

Hieruit blijkt dat het manifest afwezig zijn van een vergevorderd stadium van de ziekte of een levensbedreigende toestand een toepasselijk en bepalend criterium is bij de beoordeling van het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de hypothese van een terugkeer naar het land van herkomst van de zieke vreemdeling.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekers niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij een kennelijk foutieve inschatting hebben gemaakt van de actuele toestand. Het enig middel is ongegrond."

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (*RvS 5 februari 2007, nr. 167.477*; *RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298*).

3.4. In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partijen wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, bepaling die toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer in deze zin van 7 februari 2013.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.6. De verzoekende partijen betogen onder meer dat zij niet akkoord kunnen gaan met een dergelijke stereotiepe afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn, dat er niet vereist is dat de ziekte levensbedreigend is. De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij bovendien dient na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Verder stellen zij dat de verwerende partij het spel niet eerlijk speelt, dat artikel 9ter, §1 uit twee delen bestaat, namelijk het lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Zij vragen zich af of de verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, dat zij zich terecht de vraag stellen ‘waarom’, dat ook een blik op de gesloten omslag alwaar ‘het waarom’ zou moeten worden verhuld geen verheldering brengt, dat ook in het schrijven van de arts-attaché niet wordt uitgelegd ‘waarom’. Zij vervolgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing juridisch wenst te motiveren met de verwijzing naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van de tweede verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend, dat zelfs indien zij dit nog zouden kunnen volgen, *quod non*, dan nog gaat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet verder. Zij wijzen er op dat er ook nog moet gekeken worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in hun land van herkomst en stellen vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling terwijl in de aanvraag uitgebreid werd gemotiveerd dat de behandeling die de tweede verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien het land met een tekort aan geneesmiddelen zit. De verzoekende partijen wijzen er op dat artikel 9, §1 *iuncto* §4 van de vreemdelingenwet stelt dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan in de ontvankelijkheidsfase, dat indien de tweede verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in de aanvraag hebben opgeworpen, zij uiteraard wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 24 april 2012, waarnaar in het medisch advies van de arts-adviseur van 6 februari 2013 verwezen wordt, blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan bepaalde aandoeningen waaronder depressie waarvoor zij een medicamenteuze behandeling krijgt.

3.8. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.9. Ter staving van de bestreden beslissing – en de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet – wordt verwezen naar volgend advies van een arts-adviseur van 6 februari 2013:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.04.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 24/4/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het beschreven chronische depressie en de psychologische pathologie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partij werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

3.10. De arts-adviseur stelt aldus vast dat er kennelijk geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, nu de aandoening van de tweede verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor het leven of fysieke integriteit en geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Verder stelt de arts-adviseur dat uit het standaard medisch getuigschrift niet blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een aandoening die aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling, doch stelt enkel dat de beschreven chronische depressie en de psychologische pathologie actueel geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Verder motiveert de arts-adviseur, met betrekking tot de vraag of er sprake is van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dat *“het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid [volstaat] om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten”*.

Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur aldus aangeeft dat uit het kennelijk ontbreken van een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit tevens volgt dat er kennelijk geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De enige vaststelling waarnaar in voormelde geciteerde motivering wordt verwezen, betreft immers de vaststelling dat er kennelijk geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit nu er geen sprake is van een directe levensbedreiging. De arts-adviseur maakt hierbij in zijn advies ook melding van artikel 3 van het EVRM en in de beslissing zelf wordt, onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM, eveneens toegevoegd dat actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar ruimschoots volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

De stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de tweede verzoekende partij enkel in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indien er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene – vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet worden afgeleid dat het vaststellen van een kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene, met name een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen, volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er blijkt aldus niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelswijze is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, waarbij de duidelijke bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, is er wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, §1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

3.11. Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Voor wat betreft de verwijzing door de verwerende partij in haar verweernota naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit alles niet toelaat om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof - meer bepaald de aandoening houdt een risico

voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte - de toepassing van het gehele artikel 9ter van de vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.12. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3.13. Uit de redactie van de tweede en de derde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2013, blijkt dat deze bevelen zijn afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de bestreden bevelen (bijlagen 13) op dezelfde dag werden genomen als de eerste bestreden beslissing en dat de beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen werd ter kennis gebracht, blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2013 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER